

5. KAPITOLA

2001, New York

Kričala, aspoň si myslela, že ten zvuk, čo počuje, je krik. Mohla to byť ona. Mohol to byť zvuk krídla, ktoré sa odtrhlo z lietadla. Mohla to byť aj letuška. Nebola si istá.

Hrôzostrašné padanie. Padanie do temnoty.

„Niééé!“ pristihla sa pri výkriku a jej hlas znel ako ostré kvíčanie prasata pri zabíjačke.

Prudko sa dvihla.

„Och, Kriste na nebi!“ ozval sa mužský hlas vedľa nej. Maddy doširoka otvorila oči. Pohľad jej najprv pritiahla blikajúca žiarovka, ktorá sa hojdala na tehlovom strope, a potom zbadala priamo nad sebou špinavú posteľ, z ktorej vytrčali hrdzavé struny. Ako posledného zbadala po pravej strane chlapca s jemnými črtami tváre, ktorý sedel na otrhanej posteli s kovovým rámom.

„Kriste na nebi, skoro som zinfarktoval,“ povedal chlapec. „Potichu spíš a zrazu začneš vrieskať ako zmyslov zbavená.“

Maddin hlas sa triasol ako krídla motýľa chyteného do pasce. Pozrela sa na seba a zistila, že v ruke ešte stále drží inhalátor. Presne ako vtedy na palube lietadla. Zhlboka sa z neho nadýchlá a konečne pocítila v pľúcach dostatok vzduchu. Pomaly sa posadila.

„Som mŕtva. Musím byť mŕtva.“

Mladý muž sa rozpačito usmial. „Ja tiež... aspoň si myslím.“

Chvíľu na seba mlčky hľadeli. „Nie sme náhodou v...“

„V nebi?“ dokončila jeho myšlienku Maddy. „Myslím, že nie. Ak je toto nebo... tak to nie je bohviečo.“ Horná posteľ sa zatriasla. Maddy sa pozrela na trčiacie struny.



„Je tam hore niekto?“

Liam prikývol. „Áno, dievča s tmavou pokožkou. Stále spí.“

Z tmy sa ozval hlas: „Volá sa Saleena.“ Obaja naraz sa otočili k tmavej časti miestnosti, kam žiarovka nedosvietila. Na tvrdej betónovej dlážke bolo počuť približujúce sa kroky a z tmy zrazu vyšiel muž s táckou v rukách.

„Kávu?“ opýtal sa starec.

„Och, môj Bože!“ dostala zo seba Maddy, keď spoznala starcovu tvár.

Liam otvoril ústa dokorán. „Vy! Vy ste ten muž z paluby E.“

„Presne tak,“ odvetil potichu. „Volám sa Foster.“

Sadol si vedľa Liama a tácku s obitými hrnčkami a škatuľou plnou šišiek položil na zem medzi posteľe.

„A ty si Madelaine Carterová a ty si Liam O’Connor.“ Ukázal hlavou k vrchnej posteľi. „A to dievča hore je Sal Vikramová. Je veľmi mladá, má len trinásť rokov. Bude vystrašená, keď sa zobudí. A nebude tušiť, kde je.“ Obom podal hrnček s kávou.

„Možno by ste mi s ňou mohli trochu pomôcť.“

„Pán Foster. Tak je?“ opýtal sa Liam.

Starec sa usmial. „Foster... pán Foster, to je fuk.“

„Pán Foster, kde to sme?“

Maddy sa pridala. „Mala by som byť mŕtva. Nijako ste ma nemohli dostať z toho lietadla. Naozaj nijako.“

Foster sa k nej otočil. „Cestovanie v čase, pamätáš?“

Privrela oči. „To nie je možné.“

„Ale je,“ súhlasne pokýval hlavou, „bohužiaľ.“

„Čo je to *cestovanie v čase*?“ ozval sa chalan.

Maddy sa k nemu naklonila. „To si, hádam, robíš srandu.“

„Na Liama musíš ísť pomaly,“ vysvetľoval Foster. „Je z roku 1912. Vtedy ešte neboli sci-fi filmy a komiksy.“

Maddy sa otočila späť na Liama a lepšie si prezrela jeho oblečenie. Nebol čašník, ale stevard na lodi. Všimla si, že na náprsnom vrecku má vyšité logo spoločnosti White Star Line.

„1912? To vážne?“





„Úplne vážne,“ dodal Foster. „Tuto Liam bol na palube Titanicu.“

Ústa sa jej otvorili dokorán.

„Čo je?“ Liam vyzeral zmätene. „Prečo na mňa tak zízaš?“ opýtal sa Maddy.

„Pretože,“ povedal Foster, „pochádzaš z Írska spred sto rokov.“ Starec sa zasmial. „A ona pochádza z New Yorku z roku 2010.“

Liam zdvihol obe obočia naraz. „A Saleena Vikramová, tá, čo leží na vrchnej posteli, pochádza z indického mesta Mumbái z roku 2026.“ Foster sa zaškeril a jeho stará tvár zvráskavela a pripomínala pokrkvany papier. „A čo sa týka mňa, nuž...“ usmial sa. „Povedzme, že pochádzam odnikadiaľ.“

Maddy sa naklonila dopredu. „No tak, z ktorého roku ste? Z dvadsiateho druhého storočia? Ešte neskôr?“

Jeho úsmev bol nečitateľný.

„Máte už vesmírne lode? Osídlili už ľudia slnečnú sústavu? Bol už vynájdený warpový pohon...“

Zdvihol ruku na znak toho, že má prestať rozprávať. „Inokedy, možno. Teraz máme na práci omnoho dôležitejšie veci.“

Skôr než stihli odpovedať, začuli vŕzganie postele nad nimi.

„Už sa zobúdz,“ povedal Foster. „Bude ešte viac dezorientovaná a vylákaná ako vy dvaja.“ Maddy si poriadne odpila horúcej kávy z obitého hrnčeka. „O tom teda fakt pochybujem.“

Mrmlanie dievčaťa sa zmenilo na vylákané fňukanie, ktoré silnelo. Foster vstal a naklonil sa nad vrchnú posteľ.

„Tíško... všetko je v poriadku, Saleena,“ utešoval ju. „Je koniec. Už si v bezpečí.“

V okamihu ako sa posadila na posteli a otvorila oči, sa jej fňukanie zmenilo na prenikavý krik. Foster ju silno chytil za ramená.

„Saleena,“ povedal nežným hlasom. „Si v bezpečí. Nikto z nás ti neublíži. Je koniec.“

Dievča lapalo po dychu. Spod čiernej ofiny, ktorá dopadala na úzku tvár, jej svietili oči. Mala ich doširoka otvorené a nahru-





bo obtiahnuté čiernou ceruzkou. Pohľad dievčaťa behal z jednej strany na druhú a zdalo sa, že mu nedáva zmysel absolútne nič.

„Je koniec, Saleena,“ zopakoval Foster. „Si v bezpečí.“

Saleenin udivený pohľad nakoniec spočinul na starcovi. Odhrnula si ofinu z popolavej tváre. Jej pôvodne kávová pokožka bola zrazu mŕtvolne sivá. Liam sa postavil a nakukol za rám postele. Pri pohľade na jej zvláštny výzor len zmätene dvihol obočie.

Dievča malo oblečenú čiernu mikinu s kapucňou, ktorá mala po celej prednej strane veľké neónovooranžové písmená. Na úzkych dotrhaných džínsoch mala poprišívané záplaty a na tých záplatách ďalšie záplaty. Čižmy po kolená, ktoré vyzerali o dve čísla väčšie, ako by naozaj potrebovala, mali divoké šnurovanie... a z pery jej trčal malý kovový krúžok.

„Ehm...“ chvíľu zaváhal a potom jej podal ruku. „Som Liam O'Connor, rád ťa spo...“

„Daj jej trochu času, Liam,“ prerušil ho Foster. „Len trochu. Jej záchrana bola, takpovediac, traumatická.“

„Ste to vy?“ hlas sa jej triasol, bol slabý a neistý. „Muž, ktorý... muž z plameňov?“

„Presne tak.“ Milo sa usmial. „To som ja, Saleena.“

„Sal,“ odvetila. „Sal. Len mama s ocom ma volajú Saleena.“

„Tak teda Sal,“ povedal a pomohol jej posadiť sa na kraj postele.

Ticho sedela s nohami spustenými dolu a premeriavala si Liamu a Maddy. Chlapca oblečeného ako hotelový nosič a dievča so splasnutými vlasmi a s okuliarmi.

„Ahoj,“ pozdravila ju Maddy, „vitaj v Čudákove.“

„Dajte jej trochu času, aby sa trochu upokojila.“

„Máš poriadne zvláštny prízvuk, namojveru,“ povedal Liam Sal.

„Že to hovoríš práve ty,“ odsekla Maddy.

„Sal je z mesta Mumbái. To je v Indii, Liam. Ty ho poznáš ako Bombaj.“

„Ale veď hovorí po anglicky, nie?“

„Bože,“ Maddy zagúľala očami, „to všetci v Indii. Je to bilingválna krajina.“



6. KAPITOLA

2001, New York

Káva sa minula a v škatuli ležala posledná šiška.

„Hovoríte, že si nás niekto *naverboval*?“ zrekapitulovala Maddy.

„Áno, presne tak. Odteraz pracujete pre našu *Spoločnosť*.“

Liam sa naklonil dopredu. „Nuž... Pán Foster, a čo je to vlastne tá Spoločnosť?“

„Dovoľte mi najprv vám porozprávať, čo treba. Potom sa môžete pýtať, na čo len budete chcieť. Myslím, že tak to pôjde rýchlejšie.“

Všetci traja prikývli.

Foster ukázal prstom na tmú za pódium. „Ostatné svetlá som nechal zhasnuté naschvál. Nechcem, aby ste videli hneď všetko... celé toto miesto, jeho zariadenie. Mohlo by vás to vyľakať. Na začiatok by sme mohli predstierať, že sme tu len my štyria, toto malé tehlové pódium, žiarovka a posteľ.“

Zhlboka sa nadýchol.

„Cestovanie v čase existuje, vážení.“

Na chvíľu sa dramaticky odmlčal, a potom pokračoval v rozprávaní.

„Teoretický dôkaz o možnosti cestovania v čase bol uverejnený v roku 2029. Prvý stroj na cestovanie v čase zostrojili v roku 2044.“ Vzdychol si. „Tak a teraz, keď sme túto Pandorinu skrinku otvorili, už niet cesty späť.“

Prezeral si ich prísnyimi hlbokými očami ukrytými medzi obočím a bledými lícami, ktoré boli popretkávané výraznými vráskami.



„Ľudstvo sa *nikdy* nemalo babrať s časom. Nikdy! Ale teraz, keď už ľudia vedia, ako na to, musí existovať niekto, kto cestovaniu v čase zabráni. A ak sa nájde nejaký blázon, ktorý do minulosti pocestuje, niekto musí čo najskôr napraviť všetky napáchané škody.“

Chrapľavý starecký hlas sa mu triasol.

„Cestovanie v čase je veľmi silná zbraň. Oveľa silnejšia ako čokoľvek iné, čo človek predtým vymyslel,“ povedal smutne. „Ľudia naň ešte nie sú pripravení. Sme ako malé deti, ktoré sa hrajú s atómovou bombou.“

Liam spýtavo naklonil hlavu. „Čo je to atómová bo...“

„To ti vysvetlím neskôr,“ mávol rukou Foster. „A týmto sa dostávam k vám trom a tomuto miestu,“ povedal a ukazoval pritom smerom k tme za záplavou svetla zo žiarovky. „Pravda je, že jazdcov časom je len veľmi málo. Existuje len zopár skupín ako tá naša, ktoré sú rozmiestnené v čase po celom svete. Trpezlivo pozorujú a čakajú.“

„Na čo čakajú?“ spýtala sa Maddy.

„Na posun.“

„Posun?“

Prikývol. „Začína sa to ako niečo malé, takmer neviditeľné. A my to zachytíme, keď je to ešte len vlnka. Musíme, pretože z vlnky sa rýchle stane nezastaviteľná a nekontrolovateľná prílivová vlna. A v takom prípade sme všetci v poriadnej kaši.“ Saline oči boli stále zahalené smútkom a pôsobili neprítomne. No zrazu sa otočila smerom k Fosterovi.

„Čo je to posun?“

„Posun vznikne, keď niekto naruší dejiny.“

Foster zošpúlil pery a chvíľu potichu premýšľal. „Predstavte si, že čas je ako pokojná voda v bazéne alebo vo vani. Už ste niekedy skúšali vojsť do vane tak, aby sa na hladine nevytvorili vlny? Nedá sa to, však?“

Všetci traja naraz prikývli. Žiarovka nad nimi v tom istom okamihu zablikala a zasyčala.





„Takisto nie je možné vojsť do minulosti bez toho, aby sa vytvorili vlny. Problém však je, že takáto vlna ihneď začne rásť. Zmení sa na prílivovú vlnu, ktorá ďalej rastie a ničí všetko, čo jej príde do cesty. Pôvodnú minulosť mení na nový svet... na to, *čo sa mohlo stať, keby...*“

Liam pokrútil hlavou. „Nie som si istý, či tomu rozumiem.“

„Ja hej,“ povedala Sal. „Aj malá zmena minulosti môže spôsobiť obrovskú zmenu prítomnosti.“

„Presne tak, Sal,“ prikývol Foster.

Svetlo zrazu zoslablo. Žiarovka zhasla a znova sa rozsvietila. Foster sa nahnevane pozrel smerom k stropu. „Zase sa tá žiarovka uvoľnila.“ Vstal a s rukávom natiahnutým cez dlaň zakrútil žiarovku. Blikanie ustalo.

„Mali by sme to tu trošku vynoviť... ale na to asi nikdy nebude dost času.“

Maddy sa poobzerala okolo seba. „Kde to sme? Vyzerá to tu ako pod starým železničným mostom.“

Foster sa zasmial. „Tesne vedľa, Maddy. Vlastne je to...“

Žiarovka opäť zasyčala a zablikala. Foster doširoka otvoril oči.

„Och, nie.“

Všetci traja hľadeli na jeho tvár, ktorá bola zrazu o odtieň bledšia.

„Čo je?“ spýtala sa Maddy.

„Je to tu...“ zašepkal.

„Posun?“ opýtal sa Liam.

„Nie,“ pokrútil hlavou, „niečo horšie.“



7. KAPITOLA

2001, New York

Foster stále hľadel na blikajúcu žiarovku. „Vysáva to energiu. A ja, hlupák, som si myslel, že to len blbne tá prekliata žiarovka,“ zúrili.

„Čo vysáva energiu?“ nechápala Maddy.

Nervózný tón Fosterovho hlasu ostatných znepokojil.

„Myslel som si, že tá vec už zmizla.“

„Aká vec?“ naliehal Liam.

Foster sa k nemu otočil a priložil si k ústam prst na znak toho, aby boli ticho.

„*Sliedič*. Mal byť už dávno zoslabnutý... musel sa niekde prisáť a vysáva energiu, ktorá mu akurát vystačí na prežitie.“

Starec sa jednou rukou načiahol k vypínaču na tehlovej stene. Zhasol a zrazu sa ocitli v úplnej tme. Ticho prerušil Salin slabý hlas. „Ou... je tu tma.“

„Tššš, to je dobre,“ zašepkal Foster. „Chvíľu budeme len tak sedieť. Pokiaľ sa nebudeme hýbať, bude všetko v poriadku.“

Rozhostilo sa dlhé ticho. Narúšal ho len ich nepravidelný dych. Zrazu Liam zbadal v tme nejasný záblesk, pohyb... bol to sotva obrys... *niečoho*.

„To je *sliedič*,“ zašepkal Foster. „Je veľmi slabý. Už melie z posledného.“

„Vyzerá ako duch,“ povedala Maddy rozrušene.

„Vlastne ani presne nevieme, čo sú zač,“ odvetil Foster. „Ale z času na čas sa pri otvorení časového portálu stane, že to niekto-rého z nich priláka a nechtiac ho vezmeme späť so sebou.“



Vlnivý obrys sa mykal a blikal ako roj svetlušiek. Ako ohnivé iskry nad táborákom. „Presne to sa stalo poslednému tímu...“ Fosterov šepot prešiel do hrobového ticha.

„Čo sa stalo poslednému tímu?“ opýtala sa Maddy.

„Určite som ho priniesol z poslednej misie, keď som cestoval do minulosti,“ pokračoval Foster. „Zbehol som von po nejaké jedlo, a keď som sa po niekoľkých hodinách vrátil...“ Na chvíľu sa odmlčal. Premýšľal, ako má pokračovať. „Na to, čo z nich zostalo, nebol veru príjemný pohľad.“

Liam počul, ako Maddy odrazu zatajila dych.

„Tieto stvorenia sú zložené len z energie. Ak sa im však podarí dostatočne nabiť, tak sa dokážu aj zhmotniť. A to nie je práve najlepšie.“

Pred nimi sa tmou vznášal modrý oblak. Ako zblúdená duša na cintoríne. Opar rannej hmly v hlbokom tmavom lese.

„Ale tento zoslabol. Myslel som si, že zmizol, že sa rozplynul.“ Neveriacky krútil hlavou. „Tak ja som tu upratoval, študoval si vaše spisy, pripravoval sa, že pôjdem do minulosti, nájdem vás a prinesiem a táto vec sa tu zatiaľ schovávala... a potichu ma špehovala.“

Oblak sa prestal hýbať. A potom sa posunul o pár metrov ďalej. Liamovi sa zdalo, že matná žiara v niektorých momentoch dostáva tvar mýtického kentaura, jednorožca alebo draka. A potom sa znova premenila na obyčajný oblak.

„Povedal by som, že je veľmi slabý, aby sa zhmotnil. Umiera. Ale predsa len by sme sa mali držať čo najďalej.“

„Vie tá vec, že sme tu?“ spýtala sa Maddy.

„Asi áno.“

Liam si nervózne oblizol suché pery. „A odkiaľ to prišlo?“

„Z inej dimenzie,“ odvetil Foster. „Z dimenzie, ktorá obklopuje tú našu. Energia z časového portálu ich priťahuje ako svetlo nočné motýle. Tieto stvorenia sú ďalší dôvod, prečo sa ľudstvo nikdy nemalo začať zahrávať s časom.“

Bytosť sa opäť pohla. Tentoraz sa však nemotorne kĺzala smerom k nim.





„Och... približuje sa to,“ zašepkala Sal.

„Áno, aj mne sa zdá.“

„Nemôže sa nám *nič* stať, však, pán Foster?“ spýtal sa Liam. „Povedali ste predsa, že je veľmi slabý na to, aby nám ublížil.“

Fosterovo mlčanie ich veľmi znepokojilo.

Po dlhej odmlke Foster konečne prehovoril. „Mali by sme odísť. Zostáva ešte viac ako tridsať hodín, než sa budeme musieť vrátiť. Potom táto časová bublina zmizne. A určite sa na tú vec nechcem pozeráť tak dlho.“

„Časová bublina?“

„To vám vysvetlím, keď odtiaľto odídeme. Teraz sa pochytajme za ruky. V tomto chaose by ste to nemuseli dobre pochopiť, preto nás musím odtiaľto dostať.“

Liam, Maddy a Sal tápali rukami v tme. Snažili sa nájsť druhú zúfalo hľadajúcu ruku, ktorú by mohli silno chytiť.

„Kto ma to drží?“ opýtal sa Foster a silno stisol cudziu ruku.

„Nuž... asi ja,“ odvetil Liam.

„A držíš niekoho aj druhou rukou?“

„Myslím, že mňa,“ zašepkala Maddy. „A ešte sa držím so Sal.“

„Fajn. Teraz sa pomaly a potichu začneme hýbať.“

Foster sa opatrne postavil a Liam zacítil, ako ho slabo potiahol. Liam začal kopírovať Fosterove pohyby. Zrak stále upieral na pár metrov vzdialený svetlý oblak. Bytosť zrazu zamrzla a jej prchavé obrysy sa začali rýchlo vzdalovať.

Liam sa nohami dotkol čohosi na zemi. Neznámu vec opatrne prekročil. Mal strach, že zakopne a narobí hluk. Za sebou počul potichu kráčať Maddy a Sal.

Zakrádali sa tmou, až kým Liam nepocítil, že sa im podarilo dostať k stene.

„Niekd tu musia byť dvere,“ zasyčal Foster.

Liam počul, ako stavec dlaňami ťľapká po práchnivej tehlovej stene. Zrazu sa ťľapkanie premenilo na hrmot kovových rolovacích dverí.

„Mám ich.“





Liam sa obzrel. Zo slediča zostala už len malá škvrna miznúca v tme.

„Bez elektriny musím tie dvere vytiahnuť ručne,“ povedal Foster nahnevane.

„Bude to trvať dlho?“ opýtala sa potichu Sal.

„Ani nie.“

„Fajn, lebo mám pocit, že tá vec smeruje k nám.“ Pozrela na ostatných. „Och, môj Bože, počujete? Ono to niečo šepká!“

Liam naklonil hlavu a skúmavo si obzeral modrastú škvrnu. Počul však len Fosterovo hrmotanie s dverami. „Nepočujem nič, ale máš pravdu, ide to naším smerom.“

Vrzgajúca kľučka na dverách zúfalo potrebovala namazať a kovové dvere pri každom posunutí hlasno zahrkotali. Na nohách už cítil chladný vánok a naspodu dvier sa črtalo slabé svetlo.

„Má pravdu, Foster, stopercentne to ide k nám,“ naliehala Maddy. „Nemohli by ste si trochu pohnúť?“

Svetlo vykúkajúce spod dverí sa zväčšovalo príliš pomaly.

„Už... už je tam dosť miesta, aby sme mohli podliezť,“ povedal Foster sťažka.

„Dámy majú prednosť,“ povedal Liam. No len čo sa obzrel, svoje džentlmenstvo oľutoval.

Sledič sa rýchlo približoval... už bol takmer pri nich. Delilo ich len niekoľko metrov. Beztvarý oblak z trblietavých čiastočiek sa začal dvíhať a formovať do tváre. Anjelská, detská, tvár malého dievčatka. Potom sa tvár premenila na hrôzostrašnú bytosť s prázdnyimi očnými jamkami a predĺženou sánkou. Bolo to ako stelesnená nočná mora.

Liam sa začal obávať, že Foster nehovoril pravdu. Že táto bytosť *nemlie z posledného* a mohla by im ublížiť.

„Choď, Liam,“ poklepal ho po pleci Foster, „rýchlo.“

Liam sa zohol a podliezol popod rolovacie dvere. Na druhej strane už čakali obe dievčatá. Foster sa vynoril z tmy hneď po Liamovi a s oveľa menšou námahou dvere za sebou zatváral. Akurát



keď sa slabomodré svetlo snažilo dostať von cez malú medzeru, dvere posledný raz zahrkotali a dopadli na zem.

„Je už príliš slabý. Na druhú stranu sa určite nedostane,“ povedal Foster s úsmevom.

Zhlboka sa nadýchol a rozpačito sa usmial. „Veľmi ma táto nepríjemnosť mrzí. Ale už sme v bezpečí, takže...“ otočil sa a rukami ukázal pred seba na okolitý svet. „Vitajte vo svojom novom domove.“

Liam odvrátil zrak od kovových dverí pomalovaných čudnými kresbami, ktoré – ako mu neskôr vysvetlili – sa volajú graffiti. Rovno pred sebou zazrel obrovský most, ktorý viedol ponad trblietavú hladinu širokej rieky k ligotavej metropole v pozadí so zapadajúcim krvavočerveným slnkom. Milióny blikajúcich, bzúčiacich svetiel meniacich farby a ich krásny odraz na pokojnej hladine rieky mu úplne vyrazili dych.

„Och, nebesá, veď to je... to je...“ hlas mu pri pohľade na panorámu vypovedal poslušnosť.

„Džáhula! Veď ja to tu poznám,“ zvolala Sal. „Toto je New York... Teda takto vyzeral kedysi.“

„Máš pravdu,“ povedal Foster. „Podme si dať niečo pod zub. Poznám miesto, kde robia super hamburgery. Je to hneď za týmto mostom.“

8. KAPITOLA

2001, New York

O polhodinu neskôr už všetci štyria sedeli okolo stola pri okne a s chuťou hltali dvojité cheeseburgery, ktoré zajedali hranolkami. Keď Liam zbadal tácku s jedlom, bol dosť zmätený. Hranolky sa vôbec nepodobali na zemiaky, ktoré poznal. A tá hnedá lesklá žemľa mu pripomínala nalakovaný kus dreva. No príjemná vôňa, ktorá sa tam vznášala, ho rýchlo omámila a pridala sa k ostatným, ktorí s chuťou jedli.

Nemotorne vzal do rúk cheeseburger a zahryzol doň. Očami však stále pozoroval okolitý svet. Pulzujúce svetelné reklamy, davy uponáhľaných chodcov, autá, ktoré sa leskli ako kvapky rosy, neónové lampy siahajúce k nebesám. Nočnou oblohou sem a tam premávali blikajúce lietadlá.

„Vyzerá to tu úplne inak,“ povedala Sal. „Presne ako v Mum-báí. Ocko ma sem raz zobral, keď išiel na služobku. Bolo to tu deprimujúce. Prázdne cesty. Opustené budovy.“

Foster prikývol. „V roku, z ktorého pochádzaš, Sal, čiže v roku 2026 už New York vymieral. Ľudia sa z neho sťahovali preč. Celé štvrte zostali opustené a domy začali chátrať.“

Maddy prehltna. „Mne sa to tu nezdá iné.“

„To preto, že teraz sme v roku 2001, čiže len pár rokov pred rokom 2010, z ktorého pochádzaš,“ odvetil Foster. „Globálna ekonomická kríza sa ešte len začína.“

Liam odvrátil pohľad od okna a neveriacky sa pozrel na Fosteru. „Nemôžem uveriť, že som v takej ďalekej budúcnosti!“



„Pre teba je to ďaleká budúcnosť, Liam. Pre Maddy je to minulosť, hoci len spred deviatich rokov. A pre Sal... Sal by sa mala narodiť až o jedenásť rokov.“ Priložil si k perám veľký pohár a doprial si dúšok studeného speneného piva.

„Tu bude umiestnený váš tím. Sklad pod železničným mostom vám bude slúžiť ako kancelária. Je to niečo ako *základňa*.“

Maddy pozrela na Fosteru. „A existujú aj iné základne?“

Utreľ si ústa a prikývol. „Ale nikdy sa s nimi nestretnete ani s nimi nebudete komunikovať.“

Sal si uchlipla z koly. „Ešte stále nechápem, načo sme tu. Načo presne nás potrebujete?“

„Budete niečo ako *polícia*,“ odpovedal Foster. „Budete dozerať na čas. Musíte zabrániť cestovateľom v čase, aby zmenili minulosť. Existencia tejto Spoločnosti je prísne tajná. Oficiálne vlastne vôbec neexistuje, takže na vaše funkcie ani nemáme pomenovanie. Ale v rámci Spoločnosti si hovoríme Jazdci časom.“

„Jazdci časom?“

Foster sa naklonil dopredu a zamyslene si pohladkal bradu.

„Musíte si čas predstaviť ako rieku. Rieku, ktorá vždy tečie dolu brehom. No a ľudia môžu ísť po prúde alebo proti prúdu rieky. Tak ako sa môžeme pohybovať po rieke, môžeme sa pohybovať aj v čase. Je to ako mať loďku a veslá. A to je vaša práca. Musíte dávať pozor, či niekto nejde proti prúdu rieky. Musíte takých ľudí vypátrať, nájsť ich, skoncovať s nimi a poupratovať neporiadok, ktorý spôsobia.“

„A ako to máme robiť?“ spýtala sa Maddy nechápavo.

Foster sa unavene usmial. „Samozrejme, že vás to naučím. Tak rýchlo, ako sa len bude dať. Naša základňa musí byť plne funkčná čo najskôr.“

Sal zdvihla hlavu od taniera. „A ľudia z tímu pred nami... akí boli?“

Fosterov úsmev sa zrazu kamsi vytratil. „Kedysi... podobní ako vy.“ Previnilo sa pozrel von oknom. Na chvíľu si zahryzol do



pery a potom pokračoval: „Boli mladí, neskúsení a spočiatku dosť vystrašení... a hlavne... hlavne mali veľkú smolu.“

„Tá vec ich zabila? Fakt?“

Prikývol. „Sliediči sú dosť vzácny. Za normálnych okolností vždy predtým, ako niekoho preniesieme v čase, urobíme hĺbkovú analýzu všetkých pasažierov. Ale naposledy sme to nespravili...“ Jeho slová prešli do nepríjemného ticha, ktoré rýchlo prerušil Liam.

„Takže, kedy začneme s tým tréningom, o ktorom ste vraaveli?“

„Teraz,“ zavelil Foster.

Znova si odpil z piva a zhlboka sa nadýchol. „Myslím, že by sme mali začať malou lekciou z histórie... z histórie cestovania v čase.“